

БРАНИСЛАВ СКРОБОЊА

ТРАЖЕЊЕ ПАНАЦЕЈЕ

*Да будем обитавалиште Твоје, Исусе мој, молим се,
Јер топло Те молим, да ми подариш то што желим.
Дођи, Спасе, у срце моје и настани се у њему,
И Своју божанствену љубав положи у њега,
Благодат Своју свету у њега уведи,
Зрачење мога ума просвети, Христе,
И озари, Спасе, очи мисли моје,
Да будем храм Духа Светога,
А после смрти санаследник збора наднебесног.*

Амин

*Безимени светогорски исихаста
Св. Манастир Ксенофонт*

ПОСВЕТА

Онима што их Господ наш и свечиста Мати Његова
и Владичица наша и светитељи Његови просветли-
ше те младост своју посветише Спаситељу за спас,
молитвама својим, уздасима, сузама и крвљу Свету
Земљу нашу залише, ово сачињење подносим

Бранислав Скробоња

О ТРАЖЕЊУ

Човеково битисање обележено је двема тачкама у простору живота - тачком рођења и тачком смрти.

Исто важи и за човечанство - прва тачка је његов настанак, а друга - његов нестанак.

Не зна се време ни за прву, као ни за другу тачку.

Нема ни тачног научног описа прве тачке, а неизвестан је и опис друге.

Библија, пак описује настанак како света, тако и човека и његову појаву на Земљи:

„И рече Господ Бог, ето, човјек поста као један од нас знајући што је добро што ли зло; али сада да не пружи руке своје и узбере и с дрвета од живота, и окуси, те до вијека живи!

И Господ Бог изагна га из врта Едемскога да ради земљу, од које би узет;

И изагнав човјека постави пред вртом Едемским херувима, с пламенијем мачем, који се вијаше и тамо и амо, да чува пут ка дрвету од живота.”¹

Остварује се казна коју је Бог изрекао Еви: „...с мукама ћеш дјецу рађати...”²

Рађа Каина и Авеља.

Варање никакво у љубави места нема, каже Свети Деспот Стефан.

1 СВЕТО ПИСМО СТАРОГА ЗАВЈЕТА, глава 3, стихови 22-24; превод Ђуре Даничића, Београд, 1932.

2 Ibid, глава 3, стих 16

Бог види да је Каин туђ љубави, па му каже: „Нећеш ли бити мио, кад добро чиниш? А кад не чиниш добро, грех је на вратима.“³

Каин ипак греши - убија свога брата Авеља.

Прва тачка почиње изгнанством из Раја и братоубиством.

Од тада човек почиње са својим свеопштим тражењем.

Тражи начина да прође херувима са пламеним мачем.

„На почетку времена Бог је упитао Каина: Каине, где ти је брат Авељ? А на крају времена Бог ће питати човека: Авеље, где ти је брат Каин?“⁴

Да ли је у овом распону, временски неодређеном и незна-
ном, човек успео да престане да буде љубави туђ?

Цар Давид каже: „Као што кошта тражи потоке, тако душа
моја тражи Тебе, Боже! Жедна је душа моја Бога, Бога Живог,
кад ћу доћи и показати се лицу Божијем? Сузе су ми хлеб дан
и ноћ, кад ми сваки дан говоре: Где је Бог твој?“⁵

Миленијум после цара Давида у свет долази Господ Исус
Христос, Син Божији, који је својим Васкрсењем показао коли-
ко је Богу блиска љубав према човеку, човеку - створењу које
„има налог да постане Бог“⁶

Овде је коришћена једна реч која је уобичајена у војсци -
налог.

Значи да његово извршење неће бити једноставно, јер ће се
појавити противници тога налога.

Биће потребно борити се, подносити тешкоће, муке, јад,
беду, умирати при његовом извршењу, умирати и у незамисли-
вим мукама.

Још пре цара Давида постојало је једно место према за-
паду и југу од Јерусалима, долина Хином. Ту су многобошци

3 Ibid, глава 4, стих 7

4 Владета Јеротић - Учење Светог Исака Сирина и наше време
http://www.rastko.rs/filosofija/jerotic/vjerotic-isak_sirin_c.html

5 СВЕТО ПИСМО СТАРОГА ЗАВЈЕТА, Псалм 42, стихови 1-3; превод Ђуре Да-
ничића, Београд, 1932.

6 Владета Јеротић - Учење Светог Исака Сирина и наше време

жртвовали децу богу Молоху. Грчки назив је био „Геена“. Временом је то место постало синоним који значи - пакао.

„Пакао је овде на земљи. Да, свакако се ту почиње. И блаженство се ту почиње. Ако га ту не започнемо, горе га сигурно нећемо започињати. Смрт је у том распону само једна граница после које нема покајања.”⁷

Зашто пакао почиње на Земљи?

Зато што долина Хином представља врата пакла која су створиле невинне дечије сузе и њихова невина крв, од које је невинија само Христова.

На нама је да одаберемо пут - да извршимо налог или да се сакријемо под велове свакојакних оправдања која воде у грех.

Зими су деца имала обичај да на плочницима, кад падне снег, углачају своју стазу за клизање - клизу. Преко ноћи падне снег, одрасли забораве да је ту била клиза, оклизну се и падну. Деци се свидео тај приказ падања, па почну сами посипати снегом клизу и посматрати падање пролазника, несвесна могућих опасних последица.

Ђаво нам приказује мале грехове као неважне, јер нас иначе он не би могао наводити у већа сагрешења⁸.

Мали грехови, као невинне дечије клизе, мала задовољства, лагано воде ка већим задовољствима, већим несрећама, већим гресима.

Да би савладао нашу душу, ђаво се крије у задовољствима⁹.

Пре него што паднемо у грех, демони нам говоре да је Бог човекољубив¹⁰.

Баш уљуљкивањем да мали грехови не траже покајање стижемо у зиму, на клизу која нас одвлачи од покајања, све даље

7 Зло је скривено у нама - Интервју са Патријархом Павлом, Љиљана Стојковић, Магазин «Профил», 1997.

8 Св. Марко Подвижник

9 Као што се разбојници крију по скровитим местима да би оробили пролазника, тако се и ђаво крије у задовољствима да би савладао нашу душу. - Св. Василије Велики

10 Св. Јован Лествичник

нас води на дебели лед који лагано замрзава нашу свест о покајању.

Јер, покајање је познање грехова својих, а скида их милост Божија.¹¹

Nunc Lento sonita Dicunt, Morieris

Now this bell, tolling softly for another, says to me, Thou must die.

„Сада ово звоно, што нежно за другог звони, каже мени - Мораш умрети.”

Тако је размишљао Џон Дон (John Donne, 1572.-1631. г.) у своме созерцању - Meditation XVII, које је прослављено као мото романа “Коме звона звоне” Ернеста Хемингвеја.

Мото узет из тог созерцања гласи:

„Ниједан човек није острво сам за себе; сваки човек је део континента, део океана. Ако море однесе груду земље, Европе је мање, као и ако рта нестане, имање твога пријатеља или твоје сопствено мање је. Смрт свакога човека смањује тебе, јер си обухваћен у човечанству. И зато никад не питај коме звонно звони; теби звони!”

Шта је смрт, та линија после које нема покајања, којој звоно нежно звони?

СМРТ (гр. θάνατος, лат. mors, - tis, - граница битисања, распадање бића): последица дељења јединства душе и тела враћањем тела у елементе од којих је створено: „Земља си и у земљу ћеш се вратити” (Пост. 3,19). Стање смрти јесте последица греха (Рим. 5,12,14), који је у биће увео кварење, пропадање, склоност ка дезинтеграцији првотног јединства на распадиве елементе у телу. Створен по лику Божијем, ради уподобљавања, човек је вољно ушао у тај негативан процес уништења свога бића. Бог није створио смрт (Приче 1,8), него је „кроз човека дошла смрт” (1. Кор. 15,21). Смрт је загосподарила телом због греха којим је човек изашао испод власти бесмртнога духа који сам од себе постоји. По мери егзистенције или делу живота који је дат свакоме, смрт додирује само

11 Молитва Св. Симеона Новог Богослова

телесни елеменат, али не божански лик човека, који је бесмртна душа. Човек као јединство душа-тело распада се смрћу („Јао, какву борбу душа има кад се разлучује од тела“). Бог је допустио распадање човека у саставне делове како зло не би било без смрти. Али човекова духовна личност није тиме уништена и сведена у небиће или ништавило. Смрт је услов и последица ограничења егзистенције, дезинтеграције унутрашњости човечанскога, коначан процес кварења, али она не преноси човека из бића у небиће.¹²

Св. Максим Исповедник пише да од тренутка смрти, а посебно након Страшног Суда, постоје две могућности: они који су у општењу са Христом живеће у вечном благостању, а остали у вечном паклу. Дакле, сви ће пребивати у вечности. Разлика је у радосном или тужном пребивању.

Имајући у виду схватање да је разлика у радосном или тужном пребивању душе условљена поступцима човека до тренутка њеног раздељења, патријарх Павле каже:

„Чак и после телесне смрти постоје ступњеви блаженства, неминовно се узраста у врлини, нема застоја, и обратно, и у злу, бесконачно све даље и даље, кроз целу бесмртност, никад не изгубивши биће постојања“¹³.

Човек је „мали бог у блату“ како га је назвао Св. Јустин Ћелијски. То блато прикрива многобројне рупе посрнућа, али човеку је подарена свест да разликује те рупе које га у пропаст геене воде од пута који га води из блата у врлински живот.

Давши човеку могућност избора, Бог је дао могућност да човек тражи оно што му одговара.

А путеви тражења који воде до избора безбројни су, јер је и безброј избора.

Може се слободно рећи да се цео живот човека састоји у тражењу пута који почиње рођењем. То није прав и раван пут

12 Протојереј Јован Брија, РЕЧНИК ПРАВОСЛАВНЕ ТЕОЛОГИЈЕ, Превео с румунског Епископ источно-амерички Господин Митрофан (Кодић), Београд, 1999.

13 Зло је скривено у нама - Интервју са Патријархом Павлом, Љиљана Стојковић, Магазин «Профил», 1997.

- некад је скривен опалим лишћем наших навика, некад треба прескочити клизе наших задовољстава, некад треба заобићи забачене путеве на којима су разбојничке - ђаволје замке оч-ајања и незнађа којима ђаво савладава нашу душу. Свест о тражењу правог пута може помоћи да се спасе Сцили и Хариб-ди живота, да се спасе потонућа у блато.

Јер, потонуће у блато води само једном крају, једном избору - прикључивању онима који чине страшни суд над Богом. Прес-таје да буде мали бог у блату, већ се постаје део демонског кола.

У вечном тражењу пута који води из блата постоји путоказ који су дали Господ и Његови светитељи:

„Свемоћ Божија нека нас научи смирењу.

Доброта Божија нека разгори љубав у нама.

Реч Божија нека живи у нама, сада и за навек. Амин.”¹⁴

Држећи се тог пута, моћи ће на крају времена одговорити на питање: „Авеље, где ти је брат Каин?”

14 Владика Николај Нове беседе под гором, Свет као реч

Господ је тако милосрдан да се никада не гнуша наше молитве, већ сваку милостиво прихвата, и оно што није савршено у њој Сам исправља, само да бисмо се Њему обраћали искрено и да Га не бисмо сасвим заборавили.

Свети Јован Кронштатски

МОЛИТВА СВЕТОМЕ КНЕЗУ

Таман будући у таму ме одшиље ада,
тамних тако ја чести ђавола,
тамно узљубих стога анђеле,
таму тамно изабрах, таман сав бих.

Димитрије Кантакузин

Светог Вида витеже,
О Свети Кнеже,
Помози -
Число греха се намножило -
Агарјане надилази.
У коло се ухватили врази,
Гордост се у висине пење,
Бршљан се човекоугодништва
За грехотворно припија стење ,
Стење среброљубља се властољубљем кити,
На гранит сластољубља имела се похотљивости хвата -
Чедоубица хвали убицу брата.
О Свети Кнеже,
Пред Господа, Кулу непобедну,
Молитву смерну изнеси -
Господе, ухо Своје приклони,
Наш лелек и плач чуј
Којим јече врхови и долови,
Док место када, Сведвидитељу,
Дим домова спаљених Теби се диже
И тела изгорели' задах до Тебе стиже –
А реке хорди ненавидних земљу нам преплавиле,
Раље разјапиле те звери многоглаве,
Вековима се гресима наших жириле

Па им грла претила бљују јад и јед.
О Свети Кнеже,
Од Свеспаситеља спас испроси,
Од Цара царева милост измоли
Да Он, Свеправедни,
Опроштај излије,
Да тела, грехом мождена,
У платно покајања увије,
Да роду покајаном причешћу снагу улије,
Мору хорди да се род супротстави,
Тамном мору што га вековима дави.
О, Кнеже, Светитељу,
Светитеља родитељу,
Свестворитељу
Молбу молитељну подастри -
Са Светим четама небеске војске твоје
Копљоносац да пође Свети Георгије,
Да копљем својим победним
Зјап раља зверских пробије,
Да вера у Христа вражју безданицу разбије,
Да се на род свепобедна Љубав разлије,
Молимо те,
О, Свети Кнеже,
Светога Вида витеже,
У име Оца, и Сина, и Светога Духа.
Амин!

СВЕТОМ САВИ МОЛИТВА ПРЕД ОДЛАЗАК

Оклопом греха ухваћен,
Ни руке у молбу не дижем Господу,
Нити Му колена приклањам,
Мноштвом греха множину јата звезданих надмашам,
Кацига гордости језик слепила,
Оку светлост Твоју затворила -
Тмина греховна адској подобна.
Тек жишка христочежњива у куту срца огреховљеног
Вапије искром несусталом.
О Свети Родитељу Светитеља наших
Смилуј се шапату молитве моје,
Трачком сени твоје мрска јата заклони,
Капљом мира светог ти родитеља тмушу разгони
Светлошћу рана Харитонових,
Кацигу смрви
Да око сузну молбу положи Богоматери,
Да пут одласка поравни,
Е да би језик тада рећи могао:
- Пустите ме да у тишини дух свој Господу предам -
Молим те о Свети
И нека је вавек
Слава Оцу и Сину и Светоме Духу,
Амин.

СВЕТОЈ ПЕТКИ

Преподобна мајко наша сузноока,
Пустиножителъко,
Тихователъко,
Утешителъко,
Звери питомителъко,
Демона победителъко,
Молимо те, сузу молителъну
И за нас прегрешне кани,
Еда би она једна молитвом твојом снажена,
Снаге нам улила да се с грехом порвемо,
Да њоме помазани грехоточника изгонимо,
Срца своја њоме очистимо,
У њему место за Спаситеља,
За Христа спремимо.
Амин.

СВЕТОМ НЕКТАРИЈУ ЕГИНСКОМ

Огњи уништожења и понижења
Прочистише те,
Нектарије Свети ,
Светитељу од Егине,
Светитељу пречисти.
Са огњене висине
Чистомислија душе твоје
Тројици Светој захвали
Што су ти венце даривали.
Свети те Ангели
У висине носе,
У висине
Где Светлост Свевишњег
Вечно
Пут престола
Наше Владичице,
Вазда Заступнице
Патнике молитвенике узводи.
А оку душе твоје
Удостојење даривано би -
У сјају пречисте светлости
Пресветлог Сина Њеног
Богомати нашу видети,
Богородицу Свепречисту,
Којој хорови Ангелски поју

У славу Господу Христу Исусу.
Видећи твоју умиљења сузу
Надвремено и надљубавно
Љубећи грешника род,
Премилосрдна милост
Разли се Њена
И танани ангелски пој
Кроз душу светитеља
Заплъусну нас,
Црве скверне и безумне,
И милина поја тог
Покајном нас сузом омива
И души буди сећање
Да молитвом Твојом
Зла на земљи и води
Посрамљена, поражена,
Адопклонику беже
Да у тами тамнују,
О, Владичице Свемилоствива,
О, Агне Партене.

На Св. Нектарија Егинског

МОЛИТВА ЗА НОВОМУЧЕНИКЕ

Господе, Царе свесилни,
Гле рече Псалмопевац:
„Као што кошута тражи потоке,
Тако душа моја тражи Тебе, Боже!”
Жедна је, жедна душа моја, о Господе,
Помоћи Твоје и заштите, правде Твоје,
О, Господе Свецаре Свесилни.
Молим се Теби,
Који од трновог венца Свог
Звездани твориш славопој,
Теби,
Који Стефана првомученог
Свом свеславном збору узводиш,
Теби,
Који Симеона у Мироточивог овенчаваш,
Теби,
Који Првокрунисаног Стефана из сна будиш самртног,
У Симона расоносца преводиш,
Теби,
Који зренију очињем Дечанског приводиш -
Теби,
Чија бесчислена дела чудесна стати не могу
На бескрај листа небеског.
Господе, Господе,
Множество непријатеља сумашавших
Домове Твоје руши и сажиге
У прегрешном мњењу беспомоћне своје свемоћи.
Како је завидљив, злочиначки и убиствен род тај

Што у кал баца, можди, растрза
Две латице из венца Богу сабраног.
Светосилно
Сину суза Харитонова,
А новомученичка крв
Засу
Обранитеље његове,
Распорнике његове,
Обезглавитеље његове.
Господе, Господе Свеблаги,
Ухо свечујно Стефану растрзаном Ти си приклонио
Те растрглог си на уздасима предсмртним
Уз Харитона крај престола Свога ставио.
Господе, Господе,
Стефану где је земни починак?
Јаруга беспутна, јама ил бунар безводни?
Исусе, што руком благом сваку тугу блажиш,
Молим Те,
Божанском зраком обасјан
Нек засветли одар непознан.
Господе, царе свесилни,
Нек јекну трубе анђелске
И свету ништем најаве:
Усуд грозни чека,
Усуд неизрециви
Крвочинитеље њихове,
Сасуде што Духа Светог разбише -
У бунару светрулежи погинуће сви ти крвници!
У мраку геенском ће вековати.
За њих опроста нема.
Боже наш
Судијо Свеправедни,
Амин

МОЛИТВА НОВОМУЧЕНИЦИМА

Харитоне, оче,
Новомучениче,
На
Крсту
Од Црноречких
Архангела Светих
До Архангела призренских
И Будисаваца Преображењских
Са црнорисцем Стефаном
Почиваш и молиш
Пред Престолом
Свевишњег.
К'о и вас
На крст тај
Човеколики нељуди
На земљи светородној
Род наш свегрешни распели.
Молимо Вас,
Вас молимо
Са крста,
Харитоне крстоносни,
Са братом Стефаном
Архангеле умоли
Да би Престолу
Свевишњег

Молитвену чашу бола
Узнели.
Тешку чашу,
Браћо крстоносна,
У којој је смешана
Крв цркава којих нема
Са крвљу браће које нема
И сузама оних што им дома нема.
Стефане, Богоносцу подобни,
Са Првомучеником
И Харитоном братом
Крај чаше стави хлеб
Пепелом смешен
Храмова спаљених,
Мученика сагорелих,
Домова изгорелих.
Ову причест нам дајте,
Пресвету а претешку,
У дан Преображења пресветог,
Да род се преобрази,
Да нестану црни врази.
Кад засја светлост Таворска,
Причешћу овом
Род да се охристови
У име Оца
И Сина
И Светога Духа.
Амин.

МОЛИТВА НОВОМУЧЕНИКА

Господе, мој Господе,
Како говор почети,
А Име Твоје неисказиво не казати?
Господе, мој Господе,
Како је много мученика Твојих
Које осиионици земни обезглавише.
Господе, мој Господе,
Живима срца им жива
Безсрчници извадише.
Али, где, иде Христос, Спас мој,
У руци мач Му дечански,
Те тмину страшну безхристовну сече.
По уском путу Христа Спаситеља
Владичица Богородица Тројеручица ходи –
Једном руком новомученика Харитона води,
А другом Стефана.
У трећој руци, руци препуној,
Муке новомученика пред престо
Свевишњег полаже.
Господе, Господе мој,
Како се захори пој бесмртни:
„Слава Теби Боже мој, слава Ти!”
Просијаше главе новомученика,
Закуцаше срца опет њихова и руке дигоше Теби,
Пред престолом Твојим лежећи
Господе, Господе мој.

„Тешко Ти сагреши род наш,
О Господе над војскама,
Над народима,
Над небесима.
Смилуј се,
Смилуј Свемилостиви,
Роду који у тами обитава тамом обузет.
Благослови, Благословени, да опет пострадамо,
И опет, и опет,
Али Те и опет молимо -
Свемоћном десницом узми мач двосекли,
Двосеклим мачем Правде и Истине размахни,
Те разгони страшну безхристовну таму
И разби облаке разхристовљења,
Да дуга помирења заблиста роду прегрешном.
Учини, Свестворитељу,
Да свака суза наша
Спере грехе тамних
Тамом узетих,
Да би душе очишћене пред престо Твој стале
И славопој запевале:
„Једини Свети,
Једини Господе Исусе Христе,
Боже наш, Слава Ти!
Свемилостиви, милостив буди,
Свепраштајући,
Опрости, опрости роду нам,
Опрости,
Молимо Те,
Господе,
Господе наш.“

СОФОКЛЕ, АНТИГОНА И ХАРИТОН

Креонт, Менекејев син и цар тебански,
Кад седмоврати свој спасе град,
Издаје проглас:

„Полиника да нико – наредих граду овоме –
Ни гробом ни нарицањем не почасте
Већ без гроба – свакоме оку наказан –
Од птица и од паса буде раздеран!“

Антигона светост свето поштује -
Полиника сестринском сузом облије
И нејаком руком сухи му на тело просу пра',
Да свети обред изврши

К'о што неписан вечни каже закон божји.

А Креонт, под круном царском,
Том кацигом стршном не чује
Да љубав, не мржњу, живот иште
И право одбацује он божије,
Па Антигону живу у гроб сахрањује,
Јер закон божији, а не људски она штује.

Векови Ахеронт исушише.

У граду царском, на обали бистричкој

Човек лежи.

Непомичан.

Убили га разљуди.

Срца ледног разљуди гавранолики пролазе,
Док крилати им рођаци и пси на пир се спремају.

Ал Харитона ето, корака лака,
И земног монах ангелоподобни земљи односи -
Брата свог у Христу Господу сахрани.
Но јато разљудско гавраноглаво
Божији закон не подноси,
Па Харитона у тмнину лагумску односи.
Враноглави суд
Кида га и черечи,
Утробу и срце развлачи,
Главу откида,
Јер путем ходи Господњим,
Божји он закон испуни
Мукама неспутан.
Господе,
Господе над народима, над војскама,
Како је страшна освета Твоја над онима
Што законима људским богоотступним
Праведнике згубише.
За Антигоном Креонтов синак Ахеронт пређе,
А за сином и мајка пође.
Промислом Божјим
Земни Харитон новомученик
У Црној Реци почива,
Док ангелоподобно пред
Престолом Господа на веке слави
И за нас прегрешне
Молитву Му узноси.
Амин

СПАСИТЕЉУ И БОГОРОДИЦЕ И ОЧЕ ХАРИТОНЕ

Спаситељ пресвети,
Господ Христос наш,
У данашњи дан
На небеса узлази.
Он, Цар Славе,
Крај Оца седа
На престо вечни,
На престо наднебесни.
У данашњи дан,
Царе Славе,
Змијоходни разљуди
Дом Пречисте
Мајке Твоје
У прах бацише,
Бисер прахом пакленим
Да разбију.
Ал' не бива -
Пакленим чинима
Небески се бисер не дроби -
Пружа руку
Икона Мајке сладчајше,
Пружа руку
Руци православној
Што је из развалина

Дома благословљеног
На груди привија.
У данашњи дан,
Док се пут неба
Дим из храма Твог,
Богородичице,
Са неверицом пут неба креће,
А Она жалост и сузе
Пред Престо подастире,
У дан данашњи,
Оче Харитоне,
Змијоходни удави
У јаме те своје сакрише.
Ал' нема те тамнице,
Нема тог ланца
Ни катанца
Да великомученику
Пут запречи
Ка Оцу небеском,
Па Му Харитон,
Дробом својим опасан,
Са главом у десници
И срцем у левици,
Стаје
Пред престо наднебесни.
О, оче мучениче,
Ти сад светима прислужујеш
И у неисказаној сладости
Гледаш неизрециву лепоту
Лица Господњег.
Молим ти се, Богомати,
Пред Спасодатном иконом Твојом спасеном

Да Њему, мољења Испунитељу,
Молитвену молбу моју принесеш,
Да милост Своју
На главе мудрих излије
Којом ће Харитона, мученика,
Числу светих мученика причислити,
О Мајко Брзоутешитељна.
Опрости ми, о Надумни,
Што се дрзнух
За овакву милост молити,
Али, Владико живота мог,
Капи океанских надмаша број
Хулитеља безверних
Што Светом миле Земљом нашом.
Молим ти се,
Спаситељу васељене,
Као капи росе
Милост Своју излиј
На патнике Свете Земље те,
Да их она,
Као миро,
Преумљењу поведе,
Да их жртвена крв оца Харитона
Причешћењу доведе,
Да молитве Харитона,
Оца чистог срца,
Смирење донесу,
Коленоприклоно клечим и молим Те
Свих цара Царе
У све веке.
Амин

КЛЕТВА

Ни птице небеске,
Ни звери земаљске,
Нити се чују,
Нити виде.
Скривене,
Ужасом слеђене.
Из Града
Земља небу виче,
А људолики не чују,
Земља плаче,
Они сузе не виде,
Јер људолики
Што су негда људи били -
Срца изгубили,
Лик само оставили,
Каинске душе пригрлили.
Нити муње виде
Што небом парају
И земљи одговарају
Гласом громовним -
Земља плаче
Што је крв обагрила
Ангелоподобнога,
И јаук се њен до неба узнесе
Кад у Граду му

Мученичка паде глава.
Од пада тог небо се затресе
И страшна клетва
Са неба се на земљу низнесе:
Проклети да сте, Каиноподобници,
Невинога крв пролисте.
Проклета да је земља
Што уста своја отвори
И крв мученика
Ангелоликог прими.
Земљо, крвљу отврдла,
Никад се не раскравила,
Ни плода икад даривала,
За душе каинске опроштаја немала,
Светом нека блуде,
За покојем жуде,
Крова да им не буде -
Свете погубише људе.

МОЛИТВА ВЕЧЕРЊА

Потом рече Бог: нека буду видјела
на своду небеском, да дијеле
дан и ноћ, да буду знаци
временима и данима и годинама.
Постање, 1, 14

Сунце, које си Ти створио,
Светлости Тиха,
Светила небеска,
Којима си путе уредио,
Путовођо кротки,
У таму су завили -
А Тебе, словесни,
На крст распели.
Земља,
Којој си живот удахнуо,
Дрхти,
Милосрђа Удахнитељу ,
А јаук Твој:
„Или, Или, лима савахтани” -
Печате гробне слама.
Ти јекну - Тетелесте,
И дух испусти.
У дому Господњем
Пуца завеса,
Раздвојила се небеса,
Земља се пара
Груди своје разара -
Све бесловесно за Тобом тугује.
Мртви плачу.
А срце моје?
Празно је.
Гордост ме моја,
О, Господе мој,

Сapiње
Да главу дигнем
У сутон вечерњи
И дивотно видим уређење Твоје -
Сунце где заходи
И звезде што се роје
Па са Месецом
И грешнима
На путу светле.
Кол'ко је звезда на небу,
Греси их надмашују,
Ал' у васељену целу
Праштање Твоје
Стати не може.
Да тако није,
Барут греха
Развејао све би.
Праштања твога и љубави крила
Сав свемир обујмила,
И нечастивог нечасти победила,
Па Земља мирно плови
У мору Твоје љубави.
Господе Преобразитељу,
Љубави точиоче,
Од мене главу окрени,
О, Господе свепроститељу,
Од мене, греховима свесмрадног,
Ал' чуј шапат мој молбени:
Кап из тог мора
Десницом свепобедном у срце ми кани,
Свепобедитељу,
Да из њега разлије се пој:
Довека
Љубав се зове Господ мој!
Амин.

БОГОРОДИЦИ

Он - водилац мој,
Он - хранилац мој,
Он - појилац мој,
Он - крепилац мој,
Он - вид вида мог,
Он - слух слуха мог,
Он - крет крета мога,
Он - језик језика мог,
Он - уста уста мојих,
Он - рука руку мојих,
Он - нога ногу мојих,
Он - срце срца мог,
Он - ум ума мог,
Он - дах даха мог,
Он - светлост ока мог,
Он - равуни мој,
Он - Син Твој и Бог мој.
И молим Тебе,
Свехвална Богородице,
Што помоћ брзо доносиш,
Измоли од Преблагословеног
Дарак један још,
Дарак - дах још да срце моје,
Да ум мој поведе,
Да језик мој,

Да уста моја,
Да руку моју,
Крсним знаком љубави своје ојача,
Колена Њему,
На молитву да приклоним,
Да слух ми подржи,
Вид одржи,
Да очи виде и уши чују
Да чељад моја
Ка Њему,
Путу, Истини и Животу ходе,
Пре него што ме,
Преко мора мука,
У Своју луку мира поведе,
Молим ти се,
Богородичице,
Мати Преславна
Надславног.
Амин.

МОЛИТВА ОЧАЈНА

Мене, Христе мој,
Мене, црва прашинара,
Црв очаја разара.
Господе мој,
Крв твоја пакао ништи,
Кап њена небо отвара,
Али, Пречисти мој Спаситељу,
Лежи стара слика Тебе распетого,
И док крв капље са ребра Твога,
Ја се питам:
Шта се од Јудине крви ствара?
Да ли се дроб његов
У ново ткање претвара
За одежде нове
Јудоликих цара,
Владика, владара
И бедних себара?
Шта је у Ђердану око врата Твога?
Не сребро, већ дукати.
Јер сада,
Уз тебе
Продају и људе Твоје,
Оне што знају
Да су Тројица
Једно,
Оне што за Твоју Истину

Уз пањ главу стисну.
Зато су сада дукати,
Јер уз Јагње
И јагњад Божију
Треба затирати.
Златорезом и среброрезом,
Дуборезом и каменорезом
Маске су своје украсили
Да би кандило Твоје угасили.
Од Једног
Тројицу стварају,
И варају,
Па даље хоће дробљење,
Да се затре свако
Богољубно покољење,
Оно што је крсним знаком
Крај моста побеђивало.
Ал' дошао сад је пород
Што би у мору греха пливао,
Грех јео,
Грехом се заливао.
Попут птица у поноћ
Круже ти Јудини пастири,
Не да крви пију,
К'о прави вампири
Што крста се боје,
Већ да, бескрстни,
Душу топе у незнађе вечно.
Јудоликих кад дукате клету
Клету узму врази,
Како душа безхристка
Вражјој да одоли снази?

Тад убиство себе једини је след -
Јудином колену то прави је глед.

И док се јудоликих крила

Лепет чује,

У црквици лежим

Крај иконе Твоје,

Крај Распећа Твога.

Не чује се више ни хор мили,

И снага ми чили,

А молба једна

Са прегрешних усана клизи,

Шапат тек мучени:

О, Господе мој Свесилни,

Христе мој, увек љубљени,

Свегрешном мени опрости,

Анђелу Твоме,

заштитнику моме,

Са наднебесја махни Твог

Да из калежи земаљске

Избави мене,

У калу огрезлог,

И кишу суза ми подари

Да грехове калне сперу,

Да од Небеса Шира

Луку својих руку рашири,

Да ми се душа мучена

У Твом славопоју смири,

О, премили Опраштатељу,

Ти, предвечни и свечни,

Ти, земног и живота вечног

Подаритељу.

Амин!

МОЛИТВА ЗА УДОСТОЈЕЊЕ МОЛИТВИ

Господе мој,
Исусе Христе мој,
Небо милости Твоје
Нада мною си затворио.
Илијо, пророче свети,
Измоли од Господа,
Што се Љубав зове,
Да пусти муње громовне
Свемилости Своје
Да разгоне
Облаке
Прегрешности моје,
Лењивости, лакомислености моје ,
Тмасте облаке сластољубивости,
Празнозборљивости црне моје,
Богоотступну навалу среброљубивости,
Похотљивости скотолике,
Да спали пијавице
Властољубивости, гордељивости моје,
Следи пожар гневљивости моје,
Сажеже маловерје
Што у таму адовску
Безверја клизи
И тамног мене

Још живог,
У таму адовску одводи.
Свегреховни облаци
Заклонили
Небеса Љубави,
Те кална киша
Мрачних грехова
Мене тамномисленог
Потапа.
Врелина грехова мојих
Калну ми душу суши,
Дроби и гуши
И издахнућу приводи.
О Свети војводо Љубави,
Светитељу, пророче,
Нека огањ небесни
Који ти, од Бога љубљени,
Правоверном молитвом измолиш
И од свемилостиве Владичице наше
И Богомајке Његове утврдиш,
Спржи стазе све
Што гресима воде,
Па да Светило Небесно,
Незалазно
Милошћу Твојом обасја ме,
Да киша опроштаја
Кал грехова ми спере,
Да грехољубље ми
У њој ишчили,
Ишчезне,
Уничтожи се,

Да чист
Цркви Твојој дођем
И славопој Теби,
Таме Победитељу,
Нишчих Искупитељу,
Грешних Избавитељу
Узнесем,
Па да миром
Љубави Твоје
Свеопростиве омијен
Пред престо твој вечни станем,
Христе Предвечни и Свевечни
Амин.

МОЛИТВА ЗА СПАСЕЊЕ

Богородичице моја,
Владичице моја,
Христородитељице,
Блага Мати Блага,
Матица грехова мојих
Брзоходно носи ме
Ка мору пропасти душе ми.
Коленопоклоно молим Те,
Брзопомоћнице,
Пред иконом Твојом,
Иконом омофорном,
Да јави ми се
Нит нити покроба ти,
Да обали спасења приђем
Да вода грехоносна,
Гризотелна,
Не расточи
Греховима оцрвоточено
Тело ми,
Да Теби,
Наднебеснице,
Молебну молитву узнесем.
Ти,
Од небеса шира,
Ти,

Блага Мајко Благос Цара
Ти,
Што милост изливаш
Сина Твог и Бога нашег,
Ти
Благослови
Да од сузе ума ми
Срца мог
Обручи греха
Препукну,
Да се молитвом Теби,
О Мајко Пресветла,
Оно растамничи,
Да суза та,
Тобом благословена,
Талог спере греховни,
Па оно да сине,
Оно мучено,
Љубављу детињом,
Љубављу невином,
Љубављу нескверном,
Теби да похита,
Од тебе,
Мајко Лекара свих,
Да мелем добије,
Да свелек Твој привије,
Да излечи ране,
Ране дубоке
Окова грехотних.
Мајко благовесна,
Мајко евангелинска

Стубе пламени,
Стубе преславни,
Стубе славе неугасли,
Пред Тобом падам,
Укрепитељице,
Неусахли изворе милости,
Надхерувимска Владарице,
Молитељице,
Милодарице,
Милост ми измоли
Да Син Твој,
Спаситељ мој,
Водилац мој,
Господ мој,
Господ свепобедитељ,
Господ свесилни,
Господ над војскама,
Да укрепи ме
Травком љубави Своје
На ливади живота мог,
Да мана та
Снаге ми да,
Да ветрови греха
Не скрену ход мој
Са пута искупљења,
Што ме води
У луку мирну,
У луку спасења мог,
Где ћу захвалну молитву
Сатворити Створитељу -
Христу Спасу мом

За мене распетом,
Молим ти се, Наднебеснице,
Наднебесна палато Господња,
Невесто неневесна,
Услиши глас непотребног слуге Твог,
Свебеспрекорна Владичице,
Искупитељице моја
Пред престолом Христа,
Сина Твог
Коме слава је и хвала
Са Богом Оцем
И Духом Светим -
У векова веке,
Амин.

МОЛИТВА НА УМИЉЕЊЕ ХРИСТУ ГОСПОДУ И БОГОРОДИЦИ

Крик тај се кроз ноћ пролама,
Крик што срце слама,
Крик душе
Што тражи душу сродну
Да повери свој тешки јад
Што откуцајем сваким
Срца паћеног
Расте од те безвидице
На мору живота,
На мору ког таласи ору
И вирови дубе -
Плодови губе
Сатанских брана
Што дробе
Живота лађе,
Лађе душа
Усахлих од суша
Безбожног времена.
Небо без сјаја звезде,
Звезде водитељне
Што сјаји над морем,
Морем грешности непрегледне,
Звезде коју душа призива
За опроштај молећи,

Молећи да се лађа управи
Извору што грехе спира
Да срце добије покаја и мира.
Евангелинска гласнице,
Гласни се
Молим те, смилуј се,
Богородичице моја,
Смилуј се,
Владичице моја,
Смилуј се,
Молитељице моја,
Смилуј се,
Док бродим кроз мркине
Да живот ми сатанске вире мине.
Владаричице надхерувимска,
Смилуј се,
Спусти анђелски пој
Са врагом да изборим победни бој,
Да победим муке демонске
Што из мркине извиру.
Мркина та, ноћ та њихова
Ни сатом ни даном
Није мерљива,
Јер пије вид очињи
Да опчини,
Уде она да разрије,
Да убоги се не скрије
Кад по њега дође
Анђео Црни.
Смилуј ми се,
Спасородице,

Богородичице моја,
Владичице моја,
Молитељице моја
Пред престолом
Господа мога и Сина твога,
Умоли га
Да звезда водитељна
Нада мною вазда бди
Сјајем неугаслим.
Јер као и кошута
што тражи изворе,
Тако и душа моја
Тражи Тебе,
Господе.
Јер рече Псалмопојац:
Господ је пастир мој,
Ништа ми неће недостајати,
На зеленој паши пасе ме,
Води ме на тиху воду.
Укрепитељко Спасородна,
Смилуј ми се,
Укрепи ме,
Кад у часу поноћи моје
Водиоцу моме
Мољење упутим:
Да пођем и долином сена смртнога,
Нећу се бојати зла,
Јер Ти си са мною,
Штап Твој и палица Твоја теши ме.
О Господе Сведаваоче,
Не окрени од мене

Ухо Твоје -
Не дај да у мраку поноћноме
Дуго боравим -
Свеспасиоче Господе мој,
На ливаде твоје
Већ у зору златотеку
Поведи ме,
Да обасјан сунцем правде Твоје
Узнесем теби
Захвалну молитву
Из срца мог.
„Слава ти Боже,
Господе, Снаго моја
Господе, Граде мој,
Тврђаво моја,
Спаситељу мој,
Боже мој,
Заклоне мој,
Штите мој,
Сило избављења мога,
Високо Уточиште моје”
Да свети се име Твоје
Свеспаситељско,
Пресвета Тројице
У векове векова.
Амин!

МОЛИТВА ЗА МАНАСТИР

Исусе Спасе дати од Бога,
Ти Владару и Владико живота мога,
Руку дрзосних и усана прљавих
Усудих се и ка небу управих
Молбу молитвену,
Молитву скрушену,
Теби што Владар си свету,
Вапим у трепету -
Научи ме молити се,
Сам у мени моли се.
Који је начин други,
Реци Твом нишчем слуги
О, Равуни наш
Свих Апостола Учитељу,
Ти, који све знаш
Да захвалим ти, Створитељу,
Што нишчег мене удостојаваш
Да ногом и оком посетим
И дивим се светињама дивотним,
Манастирима светим,
Које Десница Твоја чува и храни,
Чува и брани
Упркос Сатани
И четама његових злоданика,
Злог господара злих поданика.

У круни Ти Дечански драгуљ блиста,
Што Ти узноси скрушени мученик за Христа,
Стефан, краљ Дечански, твој молитељ,
Цркве дечанске градитељ.
И док пој се разлива дивних монаха,
Кивоту Божијем припадам пун страха
Целивајући угодника Твог светог
Спаситеља живота мог.
Мирисни кад се ка небу диже,
Бруј звона њега стиже
Док пој монаха Творца прославља,
Творца васељенских висина
И морских дубина.
А душа се моја управља
Лепоти немерљивој,
Лепоти неслутивој,
Налик лепоти рајског сјаја.
Клечећи, молим са сузама у очима
Да то предворје раја
Сачува свим вековима
Дјева Богородица
И Пресвета Тројица
Амин

МОЛИТВА ЗА ИСАКА ЊУТНА

Наука или знање без доброте, јесте мудрост
ђаволска - Св. Филарет Московски

Завапи Ти светитељ Твој, Господе:
„Спасавај нас маловерне - од маловерја,
Нас полуверне - од полуверја,
Нас кривоверне - од кривоверја,
Нас неверне - од неверја...”
Како, Христе мој,
Да молим за оног, о Боже мој,
Зналца великог,
Ал’ после Јуде
Одречитеља највећег,
Који одрече божанство Твоје?
Он се одрече и душе бесмртне,
Што дар је Духа Светог.
И Нечастивог пориче он.
Свете Саборе Васељенске
И Свете Списе
Он, горди, исправља.
Дан Армагедона
И Суда Страшног
Он одређује.
Па како да се за грешника таквог молим?
За маловерног,
За полуверног,
За кривоверног,
За неверног

И прегордог
И вероломног.
Све се то у њему једном,
Одречитељу прегордом,
Скупило.
Расте даље злозналац тај.
Учи злоучитељ
Да Бог Отац,
Неба и земље Творац
Љубави нема за нас,
Јер он је само цар
Што закон хладни
Хладнодушно на нас излива.
Он, што Сина љубљеног шаље
Да за нас Син Распети
Са Крста спасе нас,
Он да Љубави нема?
Грозни лед гордости
Грознозналац хоће да свуда излије,
Да ледене змије
Безверјем безљубави људе окују,
Да у пакленском крају,
Његовом завичају,
Бивствују.
Шта да молим,
Тројице Света?
Та молићу
Да одапнеш стрелу
Твоје Божанске Љубави,
Да злоучитеља
Љубав преплави,

Да мразне окове одбрави
И усамљено срце његово
Топлином Љубави
Раскрави.
Да на ту злоглаву његову
Капљине капи кане крви кап
Исуса Распетога
И да му уста прозборе:
„У векове векова вам се клањам
Пресвета Тројице,
У свој Вашој Слави”.
Амин

СВЕТИ НИКОЛА И СВЕТИ СТЕФАН ДЕЧАНСКИ

Без месеца ноћ.
Небо без облака.
Ветар ћути.
Минула поноћ.
Са куле мрачне
Града Звечанског тамног
Лагано, тихо,
Двоструки ореол
Пут неба броди,
А дажд светли
Из неба безоблачног
Земљи се своди.
Уста су нема
Монаха старог
Што на јутрење се спрема.
Само низ боре
Сузе клизе .
Дрхтавом руком,
Док лелуја пламен свеће,
Запис чини са трепетом и муком:
„Час пред молитву јутарњу
Душа старог краља
Творцу се јави
Сва у слави.”
Још старац писа:
„А дажд овај светли -

То сузе су анђелске
Да демоне отерају
Да душу праведнику
Не спутају
Што ходи рају“.
На сан дође
Старом краљу
Његов избавилац,
Пред престолом Творца
Краљев молилац,
Николај Свети
И каза му:
„Спремај се, Стефане,
Јер ће убрзо душа ти
Пред Господа да стане.”
У трену неста сан.
Из очију краља паћеника
Што су гледале крвника
Како им ослепљење приноси,
За сузом суза навире.
А очи те што лију сузе,
Сузе захвалне,
У цркви својој
Николај спасе Светитељ,
Код Човекољупца Цара
Милости проситељ.
Сад Стефан прекротки
Чини многа метанија
И Богу Вишњем благодари
И веснику доброг пресељења
У насеља тија,
Земаљске лишена узбуне,
Да даље живи
Са Христом својим Господом.

Па одмах чрнца свога
Монаху старцу шиље
Да исповеди га.
Усрдном молитвом
Старац сабраност враћа
Па опет прилази запису свом
Да чудна забележи
небеска збивања:
„Две круне,
К’о ореола два
Што у небеске језде дворе
То су светитеља два -
Николај Свети,
Милостиви владика мирликијски,
Он душу доброг краља
Владару и Творцу свега
Пред престо узноси
Да посвећење
Мученику Стефану
Од Цара цара испроси.”
У храму Вазнесења Господњег,
У рају дечанском,
Стефан краљ Светитељ,
Вековима већ чудотвори
На славу
Николаја Светог,
апостола Пресветих,
Богородице наше Владичице
И Сина Јој, Христа Господа,
Духа Светога и Бога Оца Светога,
Којима хвала и слава
У веке векова.
Амин

Текст на слици:

«Душа чиста, као девица преукрашена стоји, изнад ње сунце, под ногама јој месец, а на глави царска круна. Стоји пред Богом и моли се, а молитва из њених уста, на небо се уздиже, сузама пламен огња погаси, и стрпљењем греховне страсти, постом лава свеза, смирењем змију укроти, мрски ђаво паде на земљу као мачак, не могавши трпети доброту њену».

МОМ ОЦУ ИЗ БРАТИШКОВАЦА

Гвожђе је тврђе од камена, камен је тврђи од дрвета, дрво је тврђе од ваздуха. А оно што не може да се опипа и не чује, тврђе је од свега на свету. А шта је то? То је душа у човека.

Л.Н. Толстој

Свесилни и Свемилоствиви
Господе Трисвети,
Прегрешан сам,
Прегрешан био
Према кротком родитељу мом.
Место хлеба траву детету дају.
Тихо клизи суза детиња,
На хладни образ мајчин
Нечујно пада
Пре последњег пољупца.
У свет црни,
Свет незнани
Одлази,
Пун јада,
Но у души цркве старе
Не губи звон.
И хоће одљуди
Да раскину му груди –
Звук сећања да угуше,
Славску да свећу погазе .
Мисле да ће он лако сада
И те две да изгуби лепте -
Јер мора да се потуца и прикрада.
Ноћ. Дажди.
Он сам, изагнан,

Кротно на киши проводи ноћ.
Хладнозналци,
Једно не знају тек -
Мирликијског чудотворца моћ
Њега брани.
У храму срца му
Икона српска и славска се стани.
Немају над њим власти тминољуби.
Од молитвеног жара бадњачког,
Од Светлости Васкршње
Расуће се зуби
Чељусти им неситих.
Хиландарског тамјана кад
Груд стеже
Тим туђељупцима
И беже -
Сени их свећа славска
У дому очевом.

О Богородичице,
Владичице,
Греха испкупитељице,
Злочинитељ сам,
Злочинитељ био
Према кротком родитељу мом.
Чудотворни Владико,
Чудотвори,
Молитву прими –
Од мене грехочинитеља,
Па одагнај таму адовску,
Стишај буру бесовску.

Помози,
Помози,
Свети Краљу Дечански,
Злодејства ме моја
У бездно шкргутно гурају.
Са очију преступних
Копрену раскини злочињења.
Воњ рана мојих греховних
Благоухани мирис нека одагна твој.
Молим ти се,
Дечански чудотворче,
Јоаникија Светог позови
Реку да сведе,
Да спере са мене
Окорелост безосећања.
Бесребрнике Свете,
Козму и Дамјана позови,
Петру Светитељу Коришком,
Демона победитељу, реци,
Да ме путем покајања поведу
Пред Путеводитељицу Богородицу
Да ме изведу,
Пред Богомајком
Од њега кротког опроштај да добијем
За моја прегрешења,
За моја злочињења.
Притеците, светитељи,
са кротким родитељем
Да ми Матер Бога
Од Сина свога
За мене прегрешнога

Милост измоли,
Да дана осмога
Са осморедим хоровима
анђела и светитеља
И оцем својим прекротким
Хвалу узнесем, хвалу
Трисветом Господу:
Осана во вишњих!

МОЛИТВА ЗА МОЈУ МАЈКУ

“Срце скрушено и смерно,”
Цар рече Давид,
“Бог неће одбацити.”
Господ мој,
Исус Христос,
Слушкињи Својој,
Мајци мојој
У Књигу живота Његову
Записаној
Подари добар крај -
Богородичица
Покров Свој прострла
У дан Свој
И води је, води
У своју мирну луку.
Ту неста жутило болести,
И бразде што их усекоше
Бичеви, кнуте,
Корбачи
Камџије живота,
И ране због
Људских злобстава,
Неподопстава, зависти.
Немоћан је језик мој,
Свебеспрекорна,
Да ти хвалу узнесем
За милост коју си излила
На мајку моју многонапаћену.
А она,
У својој неусахлој љубави
Подно престола моли,
Коленопоклоно
Моли,

Мајко од небеса шира,
Моли,
Спасородице,
За нас, моли,
За нас малозахвалне,
Моли,
Штитове да нам подариш,
Штитове непробојне
На искушења и недуге,
Моли,
О Куло водитељице,
Да нас,
У захвалности убоге,
Уским путем водиш,
Да нас ширина удобности,
Лагодности, задовољстава
Не заведе,
Да нас кланци хладноће,
Страх, приказа,
Привиђења
Не зауставе на путу
До зелених ливада
И мирних потока
Господа нашег,
Да нас никакве лаже
На грех богоотсупста
Не наведу.
Палато Господња,
Моли Те,
У дати час
И нас
Пред сина твог узведеш,
Да у славословљу
Санаследници будемо,
Да у векове векова
Славу Његову уносимо,
О, Преблагословена.
Амин

На 33. годишњицу њеног упокојења

КОНЧИНА ОЧЕВА

Иже херувими...

Певаше Јован, патријарх свети
У граду равноапостолног цара .

Отац болан лежи

Ал' не јечи.

Зна.

Нема лека да га лечи.

„Падам у мрак.”

И душа ми се усталаса,

Па пита - без јаука,

Без гласа -

Шта се збива?

Да л' одлази

Сан да вечни снива?

Да ли се на капији Рогати плази,

Или је ту Крст Часни

Ког се удостоји Захарије,

Или га то Јевстатије

Што исповеда исповеди?

Не знам.

Само рече:

“Добро.”

И душу преда.

... Тајно, тајно...

Брани ли га преподобни Тимотије?

Да ли је ту чудотворац Георгије?
Предају ли га у херувимске руке?
Да ли чује херувимке звуке?
...*Всјакоје ниње*
Житејскоје отложим попеченије...
Избегава хорде демонске,
К'о што избеже чете разљудске -
Да из погibli јуноше спасе.
И тад у Богородичин дође град.
Животворјашчеј Тројице
Трисвјатују пјесњ припјевајушче.
Дане низаше
У зноју лица свог,
Петар
Именом и вером будући.
Помјани мја Господи,
Јегда придеси во царствији Твојем
Молио је делима.
А сад и ја тебе молим -
Грехе ми опрости
Љубљени мој,
Петре,
Оче мој.
Алилуја ,
Алилуја ,
Алилуја.
Слава Богу Оцу и Светоме Духу
И Господу Христу распетоме
У векова веке све.
Амин.

ПОКРОВ

Светлост наднебесних двора
И пој наднебесни
До гресима избраздане
Плоче плача пада,
Јер си ти, Христонородна Богомати
Покровом својим
Наднебесне капије отворила.
Одбљеска наднебесног одбљесак,
Одјек одјека херувимског
Наднебесног поја умилног
До ока и уха грешног
Слеће.
Милошћу Евангелине
Знак долази
Да ме прене
Грехом узетог,
Док у тмину греховну одевен
Океаном живота бродим.
Искра твоја,
О, Благовеснице Евангелинска,
Сети ме,
Док у грлу јецај замире,

Из ока суза клизи,
Мајко благовесна,
Да је то мајка моја,
Искра та,
Тај знак,
Код Тебе она примљена.
А душа Твоја свемајчинска
Смилова се
Мајци другој, на молбу,
Те си законосну искру
Свеисцелним Покровом послала
Да светли прегрешном
И гласом умилним
До пристаништа
Тишине спасоносне
Води га,
Одакле ће дворе
Сина твог
Господа и Владара свог
Походити,
Триславље уносити
У векове векова
Амин.

СМРТ ПРИЈАТЕЉА

Сећање на С. Б и В. Б.

Каква је то стена грозна
Што на људску душу пада
Да из њеног змијског гнезда
Змија самотиње
Људске уде свлада,
А ледена грозна стена
Зраке светла пије,
Па у тами заробљеног
Самотника држи тужног,
Змијом обујмљеног,
Од анђела сакривеног.
Залуд сузе бисернице
Небескога заштитника—
Испод ледне грозне стене
Душу људску захватиле,
Гнездо ново саградиле
Чамотиње змије,
Испод штита таме
Доброг створа
Душу пију подмуклице,
Док анђелски чувар
Окупан знојем крвавим
Стену - змијску заштитницу
Са душе доброг створа гура.
А он, удова здробљених

Само још срцем живим
 Гура давилице
Док шиште чамотнице,
 И циче отровнице.
 Ал' узалуд.
И прсну мученичка крв,
 Крв причесна
На усне се просу мученика.
 А суза анђелска
На њих, на црнице, пада,
На страшне давитељице,
 Па и стену стопи
 И змије ломитељице.
 И дахну слободно
Створа доброг душа мучена,
 Дахну по последњи пут,
Па хита у заштитнички крај,
 Крај душа мучених,
 Хита у рај
Пред ноге Творца свог
 И славослови:
 „Велик је Бог”

УЖЕ СПАСЕЊА

Између рођења и смрти
Човек се кроз клизавицу живота тетура,
Док снег времена лагано клизи
И леди се
Под кораком његовим.
Неприметан је он,
И не види се
Како се њиме
Неосетно пуни
Простор живота.
Нечујан, тих и танан
Његов је ток
Док у завој свој
Човека омотава
Да не спази
Свој успорени ход,
Да не види
Да губи се
Прелив свода небеског,
Да чили из слуха му
Звукова спој
У поднебесју разасут,
Да срце успорава
Откуцај свој,
Јер кавезом греха ледног
Он је окован.
У тами леда пипа окованик
Да нађе жишку открављења

Коју још завејао није оковатељ.
Тражи траг топли суза искупљења
Да га одведе
До ужета,
Ужета вере
Што се између рођења и смрти пружа
И грешника из снега времена
И леда греха,
Из понора безнађа
Узводи
Ка Реци праштања
Да ране греха спере-
Ка целиву Љубави
Да мелем исцељења
На душе стави,
Ка Сунцу славе-
Да грешне главе
Обасјају Зраци
Премудрости Твоје,
Да у слух им допире
Анђеоски пој:
„Величанствен си,
Величанствен
Троједини Боже мој”.
„Слава ти,
Слава и хвала
На векове векова
Амин,”
- Јекну и помилованик Твој.

БАЊА ВИТЕЗДА

Како ћу, о Господе,
Пред капије стати царства Твог
Ако ми бању Витезду Ти не покажеш?
Господе,
Завојима греха,
Као мумија лежим
На постељи греха,
На постељи од детелине црне,
Црне детелине четворолисте,
Детелине маловерја и кривоверја,
Полуверја и неверја.
Ко ће ме у Бању однети,
О Господе?
Пободи,
Свесилни,
Шап сухи
Више главе моје,
Да се зазелени за опроштење,
Да корење праштања његовог
Разбије мумијске завоје греха мојих
Што ме сапињу.
Са дрвета праштања грану узећу,
Грану којој си,
Свепроститељу,
Корак мој поверио,

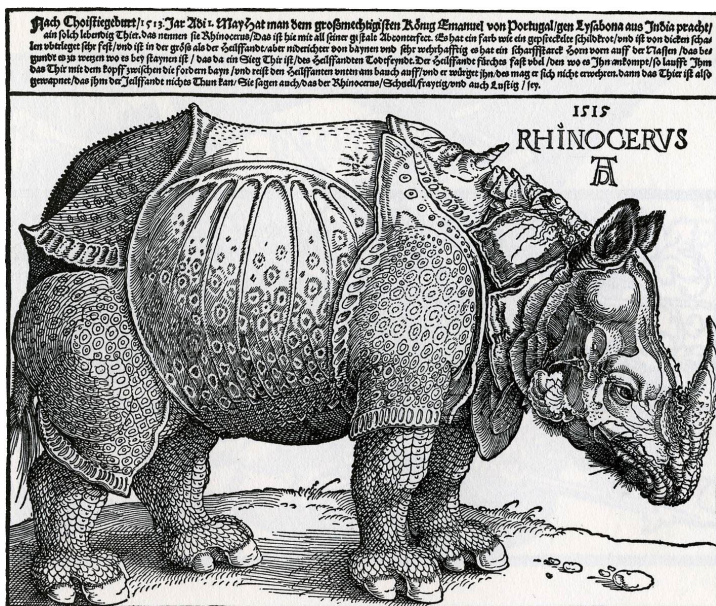
Да ме, смраднога,
До Извора,
Што спира смрад греховни,
Она доведе,
Доведи у дан
Кад Си врата Пакла срушио.
О, Свевидитељу,
Мене, у Бању загњуреног,
Таласи Милости Твоје омивају
И скорело блато греха спада.
Захвално руке склопивши
И ја ћу моћи тада
Покајан,
Захвалну молитву
Пред вечно Сунце
Узнети,
О, Славословљени,
Амин.

ПРЕД РАЗЛУЧЕЊЕ

Шта сам ја?
Прегрешник,
Од четири састављен стихије
Што се у греховном песку
Пустиња бескрајних ваља.
Грех ми је храна дневна,
У грехе се утапам.
Наде немам.
Снаге немам.
Господе и владару живота мога,
Подаритељу свега земаљскога,
Молим ти се,
Смилуј ми се,
Па ужези лампу душе моје
И подари ми, Господе,
Вид вишњи
Да ме избавља од путева грешних,
Да ми открије клисуре уске
Што воде у равнице блаженства Твога
Где класају жита љубави Твоје преобилне,
Где сија тиха Твоја светлост незалазна,
Где теку потоци праштања
Што их створише светитељи Твоји
Сузе лијући,
Милост Твоју молећи

За нас прегрешне,
За нас скверне.
Осећам,
Господе над војскама,
Господе над силама,
Осећам да ми се час разлучења приближи.
Зато ти, колена преклонивши,
Вапијем, мој Господе,
Господе свесилни,
Сведи на мене зрак,
Зрак незалазне светлости Твоје
Да на мене падне
Зрно жита љубави Твоје,
Кап праштања из потока Твојих
Да ороси усне моје
Уста мојих прегрешних
И снагу улију
У часу разлучења душе моје
Од греха прегњилог тела мог,
Да у трену том рећи могу
Устима
Или умом тек:
„Волим те, Христе, Боже мој,
Јер Љубав све превасходи
И душу моју Теби узводи.”
Амин.

ПРЕД ДИРЕРОВИМ НОСОРОГОМ

На себи има несагориво, азбестно одело нељубави.

Папир на коме крхке, истрошене речи

Изазе из уста

Пали ватра хладног равнодушја.

На све стране лети њихов пепео,

Развејава га дневни ветар.

До ушију не долази никакав смисао.

А тананост тог пепелног праха

Не може да изазове ни крчање неразумевања.

Он плива у свемирском океану тишине равнодушја.

Људски носорог.

СПОМЕН РОДИТЕЉИМА

Не желим споменик дићи
Свачијем погледу доступан -
Немам благодат
Гипких прстију
И веште руке
Да подобије човеково представим.
Молим Свевидитеља
Да Милост ми подари
Којом ћу молитву Њему узнети,
Хвалу са усана недостојних
Њему поднети
Што ми је у срцу
Захвалност разгорео,
Што ми је дао
Родитеље Њему одане
Да оданост пренесу
На мене,
Да ме усмере
Њему,
Извору Љубави,
Њему,
Свеприсутној Слави,
Кога молим,
Коленопоклоно,
Скрушено и смерно

Да у срцу мом,
Храму маленом,
Научи ме молити се,
Да у њему са Њим молим се
Да родитељима ми
Пода Царство небеско
И учешће у животу Његовом,
Бесконачном и блаженом,
Пред престо Његов
Да подносе
Молитве захвалне моје
У Славу Тројице
У векове векова.
Амин

ИКОНА

Тисућу шесто... Бог зна које,
Богомајку у крилу матере своје
Слика Емануил Цанес са Крита.
Молитва му брижна пут неба хита

Да му Свети воде уздрхталу руку,
Јер слика Ону што у мирну води луку.
А Она не грли мајку, већ диже цвет -
Логос што ће спасти свет.

Цвет је сместила међ' три мала прста,
То безлобна душа мала знак крста
У својој невиности слуги,

Крста на ком ће, после мука љути',
Син Њен рећи, пре него се Оцу вине:
„Опрости им, Оче, не знају шта чине.”

МОЛИТВА

Коме на молитву склапа руке ?
Пред чијом иконом стоји?
За ослобођење од које муке?
У мислима да л' бројанице броји?

Избраздале су многе муке
Те јадне, намучене руке.
Кроз њих вера се њена сведочи,
Кроз њих се молитва из срца точи,

Молитва је узноси до висина,
До престола Божијега Сина.
Шта виде молитвом узнете очи?

У врт Гетсименски крочи,
Тихо газе крај заспалих на стражи,
И уз Њега молитвом боле блажи.

УСПОМЕНА

„Слушај, слушај”
А у оку сузе сјај.
„Слушам, тата, слушам.”
У срцу туге кам.
„Тамбурата свири...”
Талас се шири,
Успомене врве,
Боли душу мрве,
Грло јецај кида,
Од стида
Занемела уста,
Без гласа, пуста.
Пропушено пече,
Утехе не лече.
Из дубине греховности,
Извора сваке злости,
Вал за валом
Греховним калом
Засипа успомене.
Кроз вене
Отров плави
Да задави
Свете спомене -
Чуваре мене
Од пада

У поноре јада
Где грех влада.
„Вера не менувам.”
У дну себе чувам
Слике старе -
Њих не кваре
Ни кал ни јад,
Ни греховни смрад.
Њих брани склад
Песме древне
Што у трен севне,
Те разгони таму,
У греховну јаму
Да не би душа пала.
Штит ми је дала
Успомена мила -
Песма се извила,
А њему суза кане.
У даљине њему знане
Он гледа.
Главу чеда
Док милује,
Звук песме се чује.
Он понавља речи
Тихо, душа му јечи,
Болно грца и срце му туче:
*„Вера не менувам,
Море, клето бре Турче.”*

ДОЛАЗЕ ДАНИ

Долазе дани
Кад само сећање остаје,
Сећање на маштање.
Змија збиље
Кошуљу мења годинама.
У памети
Тек остали свлакови.
На сваком свлаку
Само аура
Сећања избрисаних.
Бледи сјај
Маштања несталих
Кроз завесу свлакова
Назирем -
То јаје,
Ту васељену
Снова и жеља
Утроба удава вари.
Све нестаје.
Нема снова,
Нема жеља,
Све раздробљено,
У бескрају изгубљено.
Без шума,
Безбојном празнином

Ка незнаним крајинама
Пловим.
Нада мною звезде,
Дотад невиђене,
А немам мапа
Да се кући вратим.

МОЛИТВА У ДЕЧАНИМА

Господе Исусе Христе, што мачем правде добро од злог
делиш,
Помози нам,
Нама што крштени бесмо па се раскрстисмо,
Помози
Нама које земаљски заслепи бљесак,
Помози
Нама које стиже ноћ нестајања,
Помози
Нама које не таче љубав,
Помози
Нама којима чили нада,
Помози
Нама за веру празним,
Помози
Владико, као Хананејки што трошице удели,
Трунку вере са трпезе твоје удели за усахлине наше,
Да се испуне надом,
Да се разлије љубав,
Да се јави зрака настајања,
Таворска да нас обасја светлост,
Крст ми раскршени да видимо,
Крсту раскрштени да се поклонимо,
Крстом да живимо,
Мачем правде провалију премости
И пут пределу Твом отвори,
Молимо Те, Изворе Свемилости.
Амин.

Од рођења, 17. маја 1942. године живим у истој кући у Београду.

Једино сам променио собу у којој спавам.

Школу сам учио у Београду – прво сам ишао у Основну школу бр. 6 (сада је то основна ВУК КАРАЏИЋ и једна је од најстаријих). Онда сам се уписао у Другу мушку гимназију која је у години мог уписа постала Друга београдска гимназија.

По завршетку гимназије, студирао сам на Електротехничком факултету у Београду, одсек техничке физике.

После студија, радио сам скоро све време на одржавању и сервисирању медицинских апарата.

Специјализовао сам се био за нуклеарну медицину и апарате за ултразвучну дијагностику.

Од 1984. године био сам вођа групе за физику ултразвука у Југословенској школи ултразвука која се одржавала једном годишње у Крагујевцу.

Када је издата књига УЛТРАЗВУК У МЕДИЦИНИ, био сам уредник поглавља за физику ултразвука.

Почетком деведесетих, зближавам се са монасима у Дечанима.

Наставак пријатељства води до упознавања са владиком Артемијем.

У часопису NEW MOMENT објављено је моје сећање на Љубомира Мицића, покретача зенитизма и уредника и

издавача часописа ЗЕНИТ. Сећање је објављено под насловом *Hasta la vista – Прича о Мицићу*.

Када је дошло до доласка НАТО на Косово и Метохију, владика Артемије ми поверава, априла 2000, уређивање ГЛАСНИКА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ. Овај билтен је излазио недељно, али је због смањења средстава касније излазио петнаестодневно, па на крају, месечно.

Изашло је 298 бројева ГЛАСНИКА.

У време почетка издавања ГЛАСНИКА, завршио сам ОМЕРЕЊУ ВРЕМЕНА И ПРАВОСЛАВНОМ КАЛЕНДАРУ. Ова књига је штампана је по благослову владике Артемија 2000. године.

Прве песме објавио сам у ГЛАСНИКУ.

У КЊИЖЕВНИМ НОВИНАМА (пред сам крај издажења) исто су ми објавили неколико песама.

У међувремену писао сам осврте на ситуацију код нас и у свету и објављивао их у ГЛАСНИКУ и на web site ГЛАСА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ.

Био сам и председник Уређивачког одбора билтена ИНФОРМАТОР кога је издавао Савез удружења интерно расељених лица УНИЈА и у њему сам објављивао неке текстове у вези са проблематиком интерно расељених лица, као и анализе са терена.

И даље сам ангажован око проблема интерно расељених лица, идем на Косово и Метохију, виђам се и даље са мноштвом монаха којима сам неизмерно захвалан на помоћи и подршци.

Повремено пишем песме и водим свој ДНЕВНИК СЕЋАЊА.

Бранислав Скробоња

САДРЖАЈ

О ТРАЖЕЊУ	7
МОЛИТВА СВЕТОМЕ КНЕЗУ	15
СВЕТОМ САВИ МОЛИТВА ПРЕД ОДЛАЗАК	17
СВЕТОЈ ПЕТКИ.....	18
СВЕТОМ НЕКТАРИЈУ ЕГИНСКОМ.....	19
МОЛИТВА ЗА НОВОМУЧЕНИКЕ	21
МОЛИТВА НОВОМУЧЕНИЦИМА.....	23
МОЛИТВА НОВОМУЧЕНИКА.....	25
СОФОКЛЕ, АНТИГОНА И ХАРИТОН.....	27
СПАСИТЕЉУ И БОГОРОДИЦЕ И ОЧЕ ХАРИТОНЕ	29
КЛЕТВА.....	32
МОЛИТВА ВЕЧЕРЊА.....	34
БОГОРОДИЦИ.....	36
МОЛИТВА ОЧАЈНА.....	38
МОЛИТВА ЗА УДОСТОЈЕЊЕ МОЛИТВИ.....	41
МОЛИТВА ЗА СПАСЕЊЕ.....	44
МОЛИТВА НА УМИЉЕЊЕ ХРИСТУ ГОСПОДУ И БОГОРОДИЦИ	48
МОЛИТВА ЗА МАНАСТИР	52
МОЛИТВА ЗА ИСАКА ЊУТНА	54
СВЕТИ НИКОЛА И СВЕТИ СТЕФАН ДЕЧАНСКИ.....	57
МОМ ОЦУ ИЗ БРАТИШКОВАЦА.....	61
МОЛИТВА ЗА МОЈУ МАЈКУ	65
КОНЧИНА ОЧЕВА.....	67
ПОКРОВ.....	69
СМРТ ПРИЈАТЕЉА	71
УЖЕ СПАСЕЊА	73
БАЊА ВИТЕЗДА	75

ПРЕД РАЗЛУЧЕЊЕ.....	77
ПРЕД ДИРЕРОВИМ НОСОРОГОМ	79
СПОМЕН РОДИТЕЉИМА	80
ИКОНА	82
МОЛИТВА	83
УСПОМЕНА.....	84
ДОЛАЗЕ ДАНИ	86
МОЛИТВА У ДЕЧАНИМА	88

Бранислав Скробоња
ТРАЖЕЊЕ ПАНАЦЕЈЕ

Ауторово издање
2015

Коректура
Тијана Скробоња Ковачевић

Лектура
Теодора Игњатовић

Тираж
500

Штампа
ФЛЕШ, Земун

